

Sygn. akt VIII GC 35/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2020 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Marcin Królikowski

Protokolant stażysta Grażyna Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2020 r.

w B. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa w I.

przeciwko (...) sp. z o.o. w C.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 41 063,50 zł (czterdzieści jeden tysięcy sześćdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 22 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.671,00 złotych (pięć tysięcy sześćset siedemdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. sp. k. w I. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o.o. w C. kwoty 41.064,00 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 21 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty. Nadto powód domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż powód w ramach działalności gospodarczej prowadził w dniu złożenia zamówienia przez pozwanego, sprzedaż produktów kosmetycznych w formule marketingu sieciowego (...), m.in. poprzez sklep internetowy. Według powoda, pozwany działający poprzez prezesa zarządu B. M. (1), uprawnionej do jednoosobowego składania oświadczeń woli, złożył wniosek i uzyskał status partnera powoda na podstawie zamówienia nr (...) z dnia 25 lipca 2017 r. Na tej też podstawie, pozwany nabył od powoda produkty kosmetyczne wskazane na fakturze VAT nr (...) z dnia 25 lipca 2017 r. opiewającej na kwotę 41.063,50 zł. Strona powodowa wskazała, że dostarczyła pozwanemu przedmiotowe produkty kosmetyczne. Potwierdzenie tych okoliczności, ma stanowić posiadania przez pozwanego tychże produktów w postaci porozumienia z dnia 18 października 2017 r. zawartego pomiędzy B. M. (2), a J. H. (1). Powód wskazał, iż pozwany nie uregulował należności wynikającej z w/w faktury VAT, w związku z tym 20 listopada 2017 r. wezwany został do uiszczenia tej kwoty, jednakże pismo to okazało się bezskuteczne.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 18 października 2018 r., sygn. akt VIII 6987/18, Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając sprzeciw podano, że w dniu 20 lipca 2017 r. B. M. (1) została zarejestrowana w (...), przy czym nie złożyła ona osobiście żadnego zamówienia w powodowej spółce. Jak wskazał pozwany, przedmiotowe zamówienie złożone zostało przez J. H. (1) za pośrednictwem konta założonego przez B. M. (1). Strona pozwana podała również, że z uwagi na fakt złej sytuacji finansowej, nie złożyłaby zamówienia w wysokości dochodzonej pozwem, a ponadto nigdy nie otrzymała faktury VAT przedłożonej przez powoda, a co za tym idzie ten dokument nie został zaksięgowany oraz podpisany przez osobę do tego upoważnioną. Pozwany wskazał, że otrzymał informację o tym, iż kosmetyki mu dostarczone należą do J. H. (1), która to wspólnie z powodem miała się zająć ich sprzedażą.

W piśmie z dnia 21 marca 2019 r. powód podtrzymał w całości roszczenia i wnioski dowodowe wskazane w pozwie podając, że nieprawdziwe są twierdzenia pozwanego, iż nie zamówił i finalnie nie dysponował produktami kosmetycznymi zakupionymi od powoda.

Z porozumienia zawartego przez B. M. (2) i J. H. (1) jednoznacznie miało wynikać, iż prezes zarządu pozwanego dysponowała przedmiotowymi produktami. Powód zwrócił również uwagę na fakt, iż wniosek o rejestrację u powoda złożyła B. M. (1), działająca jako przedstawiciel (...) sp. z o.o., a nie jako osoba fizyczna. Następnie, działając jako partner powoda oraz posługując się adresem e – mail wskazanym we wniosku o rejestrację, dokonała zamówień produktów kosmetycznych w systemie informatycznym powoda.

Sąd ustalił, co następuje:

Działająca w imieniu (...) sp. z o.o. B. M. (1) złożyła wniosek o rejestrację w systemie teleinformatycznym powoda, wskazując w danych wnioskodawcy adres e – mail: (...) W dniu 20 lipca 2017 r. na powyżej wskazany adres e – mail wysłany został link aktywacyjny stanowiący zwięźczenie rejestracji i otwarcie konta na stronie powoda.

Dowód: wydruk wniosku o rejestrację – k. 16 – 22 akt, wiadomość e – mail z dnia 20 lipca 2017 r. – k. 23 - 24 akt, zeznania świadka S. A. – protokół elektroniczny na płycie CD k. 170 akt.

Wiadomością e – mail z dnia 24 lipca 2017 r. skierowaną na adres w/w adres e – mail, powód poinformował wnioskodawcę o zakończonym pozytywnie procesie rejestracji on – line.

Dowód: wiadomość e – mail z dnia 24 lipca 2017 r. – k. 25 – 26 akt.

W dniu 25 lipca 2017 r. powód zaakceptował złożone przez pozwanego zamówienie obejmujące produkty kosmetyczne o łącznej wartości 41.063,50 zł brutto. Tego samego dnia powód wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT z tytułu przedmiotowej sprzedaży, z terminem zapłaty upływającym w dniu 21 sierpnia 2017 r.

Dowód: wiadomość e – mail z dnia 25 lipca 2017 r. – k. 27 – 30 akt, faktura VAT nr (...) – k. 31 – 31v akt.

Pracownik powodowej spółki dostarczył pozwanemu przedmiotowy towar, przywożąc go do położonego w m. C. hotelu (...) usługi (...), w którym to w/w prowadzi działalność gospodarczą. Przy odbiorze produktów uczestniczyła B. M. (1), jej partner oraz J. H. (1), przy czym żadne z nich nie podniosło zastrzeżeń co do jakości oraz ilości zakupionego towaru. W momencie zakupu produktów kosmetycznych przez pozwanego, J. H. (1) była partnerem biznesowym powoda.

Dowód: zeznania świadków Ł. S. i J. H. (1) – protokół elektroniczny na płycie CD k. 162 akt.

W związku z chęcią dystrybucji kosmetyków marki (...) przedstawiciele stron udali się na Ukrainę celem pozyskania kontrahentów. Do zawarcia umowy nie doszło, przy czym pozwany pozostawił u potencjalnego kupca kosmetyki o łącznej wartości 14.000,00 zł.

Dowód: porozumienie – k. 154 akt, zeznania świadków Ł. S. i J. H. (1) – protokół elektroniczny na płycie CD k. 162 akt., zeznania świadka A. (...) – protokół elektroniczny na płycie CD k. 187 akt.

Celem udzielenia wsparcia finansowego, J. H. (1) pożyczyła prezesowi zarządu pozwanej spółki (...) kwotę 84.200,00 zł. W związku z niezwróceniem tej należności w terminie, strony umowy pożyczki zawarły w dniu 18 października 2017 r. porozumienie na mocy którego B. M. (1) przekazała J. H. (2) produkty marki (...) o wartości 16.386,00 zł. Na mocy powyższego porozumienia B. M. (1) zobowiązała się również do spłaty pozostałej kwoty pożyczki w dwóch ratach przy czym pierwsza z nich wynosiła 37.800,00 zł, a 30.000,00 zł kolejno w terminach do 30 listopada 2017 r. oraz do 30 grudnia 2017 r. Z porozumienia wynikało także, iż kosmetyki o wartości 14.000,00 zł zostały pozostawione na Ukrainie.

Dowód: porozumienie – k. 154 akt, zeznania świadka J. H. (1) – protokół elektroniczny na płycie CD k. 162 akt.,

W dniu 20 listopada 2017 r. powód skierował do pozwanego przedsądowe, ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 41.063,50 zł tytułem należności wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 15 lipca 2017 r. Pozwany nie spełnił powyższego żądania.

dowód: pismo z dnia 20 listopada 2017 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 40 – 41 akt.

Pozwana spółka nie zaksięgowała faktury wydanej na jej rzecz z tytułu sprzedaży przedmiotowych towarów przez powoda odmawiając zapłaty należności wynikającej z tego tytułu oraz przesłała powodowi przedmiotowy dokument księgowy.

Dowód: Rejestr zakupu VAT, (...) – k. 99 – 136 akt, faktura VAT wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru – k. 137 – 139v akt.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, których autentyczność nie budziła wątpliwości oraz nie była kwestionowana oraz w oparciu o zeznania świadków Ł. S., S. A., J. H. (1) oraz A. (...).

Zeznania Ł. S., S. A. oraz J. H. (1) Sąd uznał za jasne i logiczne oraz korespondujące z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, a co za tym idzie uwzględnił je w całości.

Na ograniczony przymiot wiarygodności zasługiwały natomiast zeznania świadka A. (...), a Sąd uznał je za wiarygodne i przydatne jedynie w tym zakresie, w którym twierdzenia świadka potwierdzały okoliczności w przedmiotowej sprawie niesporne. Nie znalazły natomiast odzwierciedlenia w zebranych materiale dowodowym zeznania w/w zakresie, w jakim wskazywały, iż właścicielem przedmiotowych kosmetyków była J. H. (1), a B. M. (1) pomagała jej dokonać ich sprzedaży. Okoliczności te nie znalazły jednakże potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym, a tym twierdzenia świadka w tymże zakresie samym nie zasługiwały na uwzględnienie.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 25 lutego 2020 r. Sąd zmienił swoje postanowienie z dnia 17 grudnia 2019 r. w ten sposób, że oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron. W tym miejscu wskazać bowiem należy, że zgodnie z normą art. 240 k.p.c. w brzmieniu dotychczasowym, Sąd nie jest związany swym postanowieniem dowodowym i może je stosownie do okoliczności uchylić lub zmienić nawet na posiedzeniu niejawnym. Jak przy tym wskazał Sąd Najwyższy, artykuł 240 § 1 k.p.c. daje podstawę do uchylenia lub zmiany postanowienia dowodowego, jednak tylko w zakresie, w jakim jest to potrzebne do prowadzenia lub zaniechania przewidzianych w nim czynności (...) (zob. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., II CSK 757/17, LEX nr 2618549). Jak wskazuje się przy tym w literaturze przedmiotu, jako podstawę uchylenia postanowienia dowodowego w literaturze i praktyce wskazuje się m.in.: przyznanie faktu, wyjaśnienie spornych okoliczności za pomocą innych środków dowodowych, uprawomocnienie się skazującego wyroku karnego (art. 11) i inne nowe fakty, które strony mogą powoływać aż do zamknięcia rozprawy (zob. Jakubecki Andrzej (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. Komentarz do art. 1-729, wyd. VII).

Tym samym, w okolicznościach przedłożenia przez reprezentanta pozwanego zwolnienia lekarskiego oraz wiążącego się z tym wniosku o odroczenie rozprawy, Sąd doszedł do przekonania, iż przychylenie się do powyższego prowadziłoby do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania. W tym stanie rzeczy, mając na względzie fakt, iż wszystkie okoliczności zostały już w sposób dostateczny wyjaśnione, Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron, albowiem w jego ocenie, w świetle pozostałego, zebranego w sprawie materiału dowodowego było to zbędne. Z powyższych względów Sąd oddalił wniosek o odroczenie rozprawy (art. 214 k.p.c.).

Na wstępie wskazania wymaga, iż w niniejszej sprawie kwestią sporną stanowił już sam stosunek podstawowy łączący strony. Prezes zarządu pozwanej spółki podnosiła bowiem, że nigdy nie wniosowała o konto na jego platformie internetowej oraz nie złożyła zamówienia na produkty kosmetyczne. Podkreślenia przy tym wymaga, że B. M. (1) w sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazywała natomiast, że J. H. (1), posłużyła się bez zgody i wiedzy prezes zarządu pozwanej spółki jej danymi, w celu założenia konta na platformie internetowej powoda oraz zawarła umowę sprzedaży przedmiotowych kosmetyków. Uwagę Sądu zwrócił jednakże fakt, że w zebranych materiałach dowodowych próżno szukać jednakże jakichkolwiek dowodów potwierdzających powyższą okoliczność, w tym chociażby złożenia odpowiedniemu organowi zawiadomienia o wykorzystaniu danych B. M. (1) bez jej zgody.

Mając zatem na uwadze powyższe oraz bacząc na zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd wbrew twierdzeniom pozwanego doszedł do wniosku, iż strony łączyła umowa sprzedaży produktów kosmetycznych.

W tym miejscu wskazać zatem należy, iż w myśl art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Wskazany wyżej przepis określa obowiązki stron umowy sprzedaży tj. sprzedawcy oraz kupującego. Do podstawowych obowiązków sprzedawcy należy przeniesienie na kupującego własności sprzedawanej rzeczy oraz wydanie tejże rzeczy kupującemu. Z kolei do podstawowych obowiązków kupującego należy odebranie rzeczy oraz zapłacenie ceny. Tym samym obowiązkiem sprzedawcy jest dokonanie przewłaszczenia rzeczy na rzecz kupującego. Jednocześnie ma on roszczenie względem kupującego o zapłatę ceny.

Co istotne, w procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Innymi słowy ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo (żąda czegoś od innej osoby) obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu (czyli neguje uprawnienie żądającego) obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

W myśl ogólnych zasad procesowych, to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1997 r., sygn. II CKN 531/97, Lex nr 496544), a na stronie pozwanej spoczywa obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. IV CSK 299/06).

Istota zasady dotycząca ciężaru dowodów sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014 r., sygn. I ACa 286/14).

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, iż powód sprostał ciężącemu na nim obowiązkowi dowodowemu w całości uzasadniając zasadność przedmiotowego roszczenia.

Z przedłożonej faktury VAT bezsprzecznie wynika bowiem, iż strony łączyła umowa sprzedaży na mocy której pozwany nabył od powoda towar o łącznej wartości 41.063,50 zł. Z drugiej zaś strony, jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu, twierdzenia pozwanego nie znalazły żadnego odzwierciedlenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Ponadto, nie uszło uwadze Sądu, iż z porozumienia zawartego przez prezesa pozwanego B. M. (1) oraz J. H. (1) jednoznacznie wynikało, że pierwsza ze wskazanych dysponuje kosmetykami zakupionymi od powoda. Treść tego pisma nie pozostawiała bowiem wątpliwości co do faktu, pozostawiania przez B. M. (1) w posiadaniu produktów (...), albowiem to dzięki nim doszło do częściowego uregulowania roszczeń wynikających z tytułu umowy pożyczki. Skoro zatem prezes zarządu pozwanego przekazała pożyczkodawcy kosmetyki zakupione przez powoda o łącznej wartości 16.386,00 zł, to znaczy, iż poczytywała pozwaną spółkę za właściciela tychże kosmetyków, zarówno w momencie ich przekazania jak i sporządzenia porozumienia.

Sąd zważył także, iż jeżeli jak twierdziła pozwana, nie nabyła tych kosmetyków, a nieznana osoba posłużyła się adresem firmowym prezesa zarządu pozwanej i dokonała takiego zamówienia, to zupełnie niezrozumiały był fakt, iż prezes zarządu pozwanej nie zawiadomiła Policji o możliwości popełnienia przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd doszedł do przekonania, że pozwana spółka nabyła od powoda przedmiotowy towar, albowiem jej prezes, dysponowała nim w sposób wskazany powyżej. W tym stanie rzeczy, wobec braku innych zastrzeżeń wskazać należy, iż strony bez wątplenia łączyła umowa sprzedaży towarów kosmetycznych, przy czym pozwany nie wywiązał się ze swojej części zobowiązania, albowiem nie uiścił z tego tytułu odpowiedniej ceny.

W tych okolicznościach, Sąd na podstawie art. 535 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 41.063,50 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2016 r., poz. 684 – tekst jedn.). W myśl rzeczonego przepisu w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba, że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Uznając, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z transakcją handlową, jak też przyjmując, iż zostały spełnione wszystkie powyższe warunki, Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od daty wymagalności wskazanej w fakturze VAT tj. od dnia 22 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c., a więc zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik procesu. Przegrywający sprawę pozwany powinien zwrócić powodowi kwotę 2.054,00 złotych tytułem uiszczonej opłaty sądowej od pozwu, kwotę 17,00 złotych z uwagi na opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego oraz koszty zastępstwa procesowego, które wedle stawki minimalnej opiewały na 3.600,00 złotych (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych; Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

W związku z powyższym, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.671,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzeczono w pkt III sentencji wyroku.